

Obora z Goleńska, druga połowa osiemnastego wieku

Aranżacja wiejskiej stolarni

Budynek drewniany o konstrukcji ścian sumikowo-łątkowej, z dachem czterospadowym krytym strzechą słomianą.

Stolarstwo wiejskie zaczęło się rozwijać na przełomie osiemnastego i dziewiętnastego wieku. Rozwój budownictwa na wsiach spowodował popyt na zróżnicowane sprzęty domowe: skrzynie na ubrania, stoły, stołki, krzesła, ławy, łóżka, kołyski, szafki, półki na naczynia, kredensy, komody. Wymienione przedmioty najczęściej były wykonywane dla osób ze swojej oraz z pobliskich wsi.

Z uwagi na sezonowe prace polowe we własnych gospodarstwach, wiejscy stolarze prowadzili działalność głównie w okresie zimowym. Natomiast prace ciesielskie związane z budową chałup i budynków gospodarczych odbywały się w okresie wiosenno-jesiennym. Niekiedy cieśla - stolarz zajmował się również kołodziejstwem, bednarstwem, gonciarstwem lub szkutnictwem.

Praca w warsztacie stolarskim była podzielona na poszczególne etapy: piłowanie, heblowanie, frezowanie, wiercenie otworów, szlifowanie, klejenie, wykończenie.

W stolarni były używane heble, piły, pilniki, cyrkle, świdry, obcęgi, bijaki czyli drewniane młotki, dłuta, siekiery, ciosła, ośniki, znajdował się tu stół stolarski, a niekiedy kobyłki gonciarskie, tokarki i warsztat kołodziejski.

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

powiat
łowicki

Muzeum
w Łowiczu

**Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
pochodzących z Funduszu Promocji Kultury - państwowego funduszu celowego**

Roboty budowlane na terenie Mini skansenu w Łowiczu połączone z modernizacją ekspozycji stałych budownictwa drewnianego